

Hoe dienen wij in de praktijk?

Samenkomsten van de gemeente

De Bijbel spreekt over de bijeenkomsten van de gelovigen als over samenkomsten van de gemeente. 'wanneer u als gemeente samenkomt' (1 Kor. 11:18), zegt de apostel als inleiding van zijn onderwijs over de broodbreking. 'Als dan de hele gemeente op één plaats samenkomt...' (14:23), zegt hij in het hoofdstuk waarin hij spreekt over de gaven van de Geest, die zich in volledige, maar geestelijke vrijheid moeten uiten onder de leiding van de Heer, tot opbouw van de gemeente. In Handelingen 12 lezen we over de gemeente die bij elkaar was gekomen om te bidden (vers 5).

Gelovigen – bijvoorbeeld een paar broeders en zusters – kunnen ook regelmatig bij elkaar komen om te bidden of Bijbel te lezen. Of ze kunnen kinderen of jongeren om zich heen verzamelen om ze te onderwijzen. Maar zulke bijeenkomsten hebben niet hetzelfde karakter als de samenkomsten van de gemeente.

In een samenkomst van de gemeente zijn we vergaderd tot de Naam van de Heer Jezus; daar is er volledige vrijheid voor de Heilige Geest. Hij gebruikt wie Hij wil en hoe Hij wil. Elke broeder kan een lied opgeven, een gedeelte lezen, een gebed uitspreken, een lied zingen of onderwijs geven dat gebaseerd is op de Bijbel; alles natuurlijk in overeenstemming met het karakter van de dienst die hij ontvangen heeft van de Heer.

Samenkomst tot opbouw van de gemeente

Een samenkomst tot opbouw van de gemeente onder vrije leiding van de Geest kan alleen plaatsvinden, wanneer we ons volledig onderwerpen aan het onderwijs van de Bijbel. Dat houdt in dat de hele gemeente en ieder voor zichzelf zijn hart openstelt voor wat de Heer wil geven; voor wat de gemeente op dat moment nodig heeft. De Korinthiërs ontbrak het 'aan geen genadegave' (1 Kor. 1:7), maar door deze overvloed waren er teveel mensen die iets wilden delen (14:26). Daarom werden ze aangespoord om deze overvloed te beperken.

Destijds hadden sommigen bijvoorbeeld de gave om in talen te spreken; hun werd verzocht om deze gave alleen te gebruiken wanneer het gesprokene ook uitgelegd (vertaald) kon worden. Ze mochten wel spreken, maar twee of hoogstens drie, en iemand moest het uitleggen (vers 27).

Hetzelfde gold voor de mensen die een profetie hadden, dus een woord tot opbouw. Dat werd ook beperkt tot 'twee of drie' broeders (vers 29). Een profetische bediening is iemand die spreekt namens God tot anderen. Dat hoeft niet per se te gaan over gebeurtenissen in de toekomst, maar dat was wel vaak het geval toen de Bijbel nog niet compleet was. Maar in elk geval vandaag de dag is een profetische dienst het doorgeven van een boodschap van God waarvan Hij weet dat de gelovigen die op dat moment nodig hebben.

Vorbereiding

Iedereen die wel eens deelneemt aan de bediening van het Woord moet zich van te voren voorbereiden in zijn hart en gedachten. Niet voor een specifieke samenkomst, zo van: Ik ga dan spreken, maar algemeen: ervoor zorgen dat je door de overdenking van het Woord voorbereid bent om door de Meester gebruikt te worden. Natuurlijk hoeven ze niet de woorden die ze zullen gebruiken uit hun hoofd te leren en ze hoeven ook niet de hele gedachtegang over het onderwerp van te voren vast te stellen. Ze moeten afhankelijk blijven van de Heer, zodat Hij geschikte gedachten in hun hart kan leggen en op het goede moment de juiste woorden in hun mond, door de kracht van de Heilige Geest. Maar het is duidelijk dat wanneer ze geen tijd besteden om te lezen, te bidden en het Woord van God te bestuderen, hun gedachten gevuld zullen zijn met de dingen van deze wereld. Dan zullen ze niet in staat zijn om te spreken.

Afhankelijkheid

Het kan gebeuren dat iemand al meerdere dagen een bepaald onderwerp op zijn hart heeft en dat hij met deze gedachten naar de samenkomst komt. De Heer kan hem gebruiken om de gemeente te zegenen, maar hij moet niet te snel opstaan om te spreken. Als hij in geloof rustig blijft en het verwacht van de Geest van God dat Hij hem de woorden zal geven die zullen uitdrukken wat hij op zijn hart heeft, dan is het goed. Maar het kan ook zijn dat wanneer het moment is aangebroken, de Heer de dienst in een andere richting leidt. In dat geval kan hij het woord dat op zijn hart lag, niet neerleggen in de samenkomst. Misschien kan hij nog wel een boodschap aanvullen die al gedeeld is. Iemand die geschikt is om het Woord te verkondigen kan ook naar de samenkomst komen zonder een specifiek onderwerp op zijn hart te hebben en zich laten leiden door de Geest, waardoor hij volledig vrij is om te zeggen, als er ruimte voor is, wat God hem op dat moment op zijn hart legt. In alle gevallen is het belangrijk dat we ons vreedzaam onderwerpen aan de Heer en onszelf in de hand houden, zoals 1 Korinthe 14:32 ook zegt: 'de geesten van de profeten zijn aan de profeten onderworpen' (vers 32).

Aanvullend en eensgezind

Wanneer de Heer iemand leidt om iets uit Zijn Woord met de gemeente te delen, dan is het wenselijk dat wat daarna door iemand anders wordt gedeeld, enig verband houdt met wat er al is gezegd. Daaruit zal de eensgezindheid tussen degenen die deelnemen aan de Woordverkondiging blijken. Daaruit blijkt ook dat ze zich door dezelfde Geest laten leiden, die orde, vrede en opbouw wil bewerken. Een tweede of zelfs derde woord kan bevestigen wat al eerder is gezegd, hetzelfde onderwerp op een andere manier bekijken, een aanvullend onderwerp bespreken of het onderwerp toepassen op het dagelijkse leven.

Bijbelstudie of gesprekken

Als er in een gemeente veel broeders zijn met de gave om te spreken (zoals in Korinthe) dan is het goed mogelijk om regelmatig samenkomsten tot opbouw van de gemeente te houden in volle vrijheid van de Heilige Geest, misschien zelfs wel twee keer per week. In de gemeenten waar er maar weinig broeders zijn – of zelfs maar één – die de gave hebben om het Woord te verkondigen, kan het goed zijn om de nadruk te leggen op het belang van Bijbelbesprekingen waarin meerdere broeders

kort en eenvoudig iets kunnen bijdragen tot opbouw van de gemeente of vragen kunnen stellen die tot opbouwende antwoorden kunnen leiden.

We moeten bedenken dat als de last van de bediening vaak op één persoon neerkomt, er dan niet echt meer sprake is van een samenkomst in de vrijheid van de Geest, waar 1 Korinthe 14 over spreekt. Maar als we de broeders aansporen zich actief voor te bereiden op de Bijbelbespreking en zich daar te laten gebruiken, zullen ze wellicht opgroeien tot broeders die op termijn ook in de vrije Woordbediening een eenvoudig profetisch woord kunnen doorgeven.

Hetzelfde geldt voor de gemeentelijke Bijbelbesprekingen waarvoor het onderwerp al van tevoren vaststaat. Toch geven deze bijeenkomsten waarin we een Bijbelboek bestuderen, de mogelijkheid om leerzame onderwerpen te bespreken, die anders nooit worden besproken. En zelfs als deze bijeenkomsten niet precies zo zijn als wordt beschreven in 1 Korinthe 14, dan kunnen de belangrijkste principes uit dit hoofdstuk alsnog dienen als richtlijn. Zorg ervoor dat 'alles gebeurt tot stichting' (vers 26). En breng de waarheid zo, dat iedereen het begrijpt (vers 7-8). Wanneer we, zoals bij de openbare samenkomst beschreven in Nehemia, onderwijzen uit het Woord van God en het wordt uitgelegd, zodat iedereen het begrijpt (Neh. 8:8,12), dan is dat voor iedereen tot een zegen en geeft het vreugde. Het algemene principe blijft: 'Als iemand spreekt, [laat het zijn] als uitspraken van God; als iemand dient, [laat het zijn] als uit kracht die God verleent; opdat in alles God verheerlijkt wordt door Jezus Christus' (1 Petr. 4:11).

Omdat het onderwijs uit de Bijbel het belangrijkste doel is van een Bijbelbespreking, kunnen de broeders die het meest geschikt zijn om te onderwijzen een belangrijk deel van de tijd innemen, mits in onderlinge harmonie tussen de diverse leraren. Vragen zijn meer dan welkom, want dat stimuleert de aandacht van de luisteraars. De sprekers moeten elkaar respecteren en laten zien dat ze elkaar onderdanig zijn in de vrees van God (Efez. 5:21). Ze moeten onenigheden over woorden vermijden, niet hun eigen mening opdringen en samen zoeken naar Gods plan in de Bijbel. Hij heeft het gezag in ieders hart.

Jongeren kunnen zich ontwikkelen door een bescheiden bijdrage aan de Bijbelbesprekingen of Woordbediening, zodat ze ook iets kunnen bijdragen tot opbouw van de gemeente in de bijeenkomsten die het karakter hebben van de samenkomst in 1 Korinthe 14.

Deelname van jongeren

Jongeren die regelmatig de Bijbel lezen, die zich goed kunnen uiten en die er naar verlangen om de Heer te dienen, moeten zeker worden aangemoedigd om actief deel te nemen in de dienst van de gemeente. De eerste keer zal hun deelname aan een gebedsbijeenkomst of dienst een onderwerp van vreugde en dankbaarheid voor een ieder zijn. Vervolgens zal hun inzet hen verder laten groeien. Maar het is niet aan te raden dat ze hun openlijke dienst beginnen door meteen de gemeente te onderwijzen. *Stap voor stap* is een beter beginsel.

Jeugdwerk

Aan de andere kant kunnen de jongeren zich ook ontwikkelen door te onderwijzen uit de Bijbel aan kinderen of aan jongeren die op hun pad zijn gekomen. Dat zijn uitstekende mogelijkheden om te

oefenen. Het onderwerp dat in deze gevallen wordt onderwezen zal zeker minder diepgaand zijn dan het onderwerp dat in de gemeente wordt onderwezen, maar het is bij zulk kinderwerk net zo belangrijk dat de Bijbel op de juiste manier wordt uitgelegd. Het is goed om zulke bedieningen niet licht op te nemen en ernaar te streven om trouw te zijn in de kleinste dingen die de Heer ons toevertrouwt. De zorg voor de kinderen en inzicht in hun specifieke behoeften zal de broeders of zusters die de kinderen onderwijzen, ertoe brengen om de Bijbelse verhalen en boodschap zo door te geven dat de kinderen het begrijpen en het aangepast is aan hun ontwikkeling. Door anderen te onderwijzen zullen de jongeren zelf zich ook ontwikkelen en vooruitgang boeken.

Bediening van evangelisatie

De verkondiging van het Evangelie aan de verloren zielen is ook een belangrijk deel van de christelijke bediening. Deze bediening gebeurt vaak buiten de samenkomsten van de gemeente en heeft als doel om mensen naar de Heer Jezus te brengen, zodat ze Hem aannemen als hun Verlosser. De apostel Paulus laat ons een bewonderingswaardig evenwicht zien in zijn ijver voor de verkondiging van het Evangelie én voor de bemoediging van degenen die het Evangelie al hebben aangenomen. Hij was zowel 'dienaar van het Evangelie' als 'dienaar van de gemeente' (Kol. 1:23-25). Op zijn eerste zendingsreis zien we dat hij verschillende steden bezoekt en mensen tot de Heer brengt. Vervolgens zien we dat hij met zijn reisgenoot terugkeert naar deze steden en 'zij versterkten de zielen van de discipelen en vermaanden hen in het geloof te blijven' (Hand. 14:22). Wat later zegt Paulus tegen Barnabas, zijn reisgenoot: 'Laten wij nu terugkeren en de broeders bezoeken in elke stad waar wij het Woord van de Heer verkondigd hebben, [om te zien] hoe het hen gaat' (15:36).

Dienst in je omgeving of familie

In feite zijn we allemaal betrokken bij een vorm van Christelijke dienst. Alle gelovigen, mannen of vrouwen, jongeren of ouderen, hebben allemaal een opdracht gekregen. 'En u bent het lichaam van Christus, en ieder afzonderlijk leden' (1 Kor. 12:27). Zoals in het menselijke lichaam hebben alle leden van dit ene Lichaam ook een functie. Dat is niet alleen zo wanneer de gemeente bij elkaar is, maar elke dag. Men moet 'voor elkaar gelijke zorg dragen' (vers 25). De praktische uitvoering van deze opdracht opent de deur voor vele bedieningen. Sommigen ontstaan door individuele contacten: Paulus had verkondigd en onderwezen 'in het openbaar en in de huizen' (Hand. 20:20). Bedieningen die in het verborgene ongezien worden uitgeoefend, of in familiekring worden uitgevoerd, zijn niet minder waardevol dan meer zichtbare bedieningen. Ze zijn allemaal nodig. De Brieven noemen ook vele bedieningen die vrouwen kunnen uitvoeren (zie bijvoorbeeld 1 Tim. 5:10; Titus 2:3-5). Wat onze leeftijd of onze situatie ook is, laten we de aansporing van Paulus aan Archippus ter harte nemen: 'Zorg ervoor dat u de bediening die u in [de] Heer ontvangen hebt, ook vervult' (Kol. 4:17).

L.M. Grant